

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobkyně: **Občanům s. r. o.**
sídlem Vídeňská 995/63, 639 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Kolářem
sídlem Královopolská 874/84, 616 00 Brno

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 13. 5. 2022, č. j. ČOI 65621/22/O100/Ber/Št,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Přípisem ze dne 25. 5. 2021, doručeným žalobkyni téhož dne do datové schránky, zahájil inspektorát Jihomoravský a Zlínský (dále též „oblastní inspektorát“) řízení o přestupcích. Rozhodnutím ze dne 9. 2. 2022, č. j. ČOI 153673/21/3000/R/Nev, uznal oblastní

inspektorát žalobkyni ve výroku I., bod 1, vinnou tím, že *v rámcových smlouvách o poskytování služeb, nazvaných „Správa odběrných míst“, ve kterých se označuje za „Organizátora“ uzavíraných v období od 15. 6. 2018 do 20. 11. 2019 s celkem 9 496 spotřebiteli [ve smlouvách označenými jako „Přístupitel (dále jen Občan)“], uvedla informace ohledně ceny poskytovaných služeb nejednoznačným způsobem, poněvadž v úvodu těchto smluv uvedla: „Činnost směřující k zajištění Výhodnější nabídky je pro Občana zajišťována zdarma.“, dále „... Zpoplatněno je poskytování poradenství a dalších služeb v případě přijetí Vyžádané nabídky, ceny zpoplatněných služeb jsou uvedeny ve Správě níže“, a dále v části Vyžádaná nabídka stávajícího dodavatele uvedla: „... Za Vedení odběrných míst, resp. vymezení kapacit Organizátora k těmto činnostem se Občan zavazuje hradit Organizátorovi pravidelnou paušální odměnu (v testu Správy jen „Odměna“), a to po dobu účinnosti Správy. Její výše je: (a) u odběrného místa se spotřebou do 7,6 MWh včetně 69 Kč/měsíc včetně DPH, (b) u odběrného místa se spotřebou více než 7,6 MWh 119 Kč/měsíc včetně DPH“; z výše uvedené formulace tak spotřebiteli nemusí být zřejmé, zda jsou mu služby poskytovány ze strany obviněné zdarma, nebo jsou zpoplatněny. Tím porušila právní povinnost uvedenou v § 4 odst. 4 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve spojení s § 5a odst. 2 tohoto zákona, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.*

2. Dále byla žalobkyně výrokem I. bodem 2, uznána vinnou tím, že *ve smlouvách o poskytování služeb, nazvaných „Správa odběrných míst“, ve kterých se označuje za „Organizátora“, uzavíraných v období od 15. 6. 2018 do 20. 11. 2019 s celkem 9 496 spotřebiteli [ve smlouvách označenými jako „Přístupitel (dále jen Občan)“], uvedla věcně nesprávnou informaci ohledně zákonného práva spotřebitele na odstoupení od této smlouvy, když v těchto smlouvách v části Platnost správy uvedla: „Veškerá informace, dokumenty a komunikace s výjimkou výpovědi a odstoupení od Správy mohou strany realizovat též elektronickou formou (zejména e-mail, klientský portál) a jsou považované za doručené jejich odesláním.“ Tím porušila právní povinnost uvedenou v § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele v návaznosti na § 5 odst. 1 tohoto zákona, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.*
3. Výrokem I. bodem 3 rozhodnutí oblastního inspektorátu byla žalobkyně uznána vinnou tím, že *v rámcové smlouvě o poskytování služeb, nazvané „Správa odběrných míst“, ve které se označuje za „Organizátora“ ze dne 27. 5. 2019 uzavřené se spotřebitelem J. C., v části Platnost správy uvedla: „...Občan je povinen jednat tak, aby neztížil plnění Správy Organizátorovi (zejména neposkytnutím podstatných informací, nedodáním požadovaných podkladů) a/nebo aby nezmařil plnění Správy ze strany Organizátora. Poruší-li Občan jakoukoliv z povinností uvedených v tomto odstavci Správy, je povinen uhradit Organizátorovi smluvní pokutu ve výši 5 000 Kč, která je splatná do 14 dnů od doručení výzvy k úhradě.“ Tím porušila právní povinnost uvedenou v § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele v návaznosti na § 4 odst. 1 tohoto zákona, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.*
4. Výrokem II. rozhodnutí oblastního inspektorátu byla žalobkyni za spáchání přestupků uložena úhrnná pokuta ve výši 1 250 000 Kč. Týmž rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok III.).
5. Žalobkyně podala proti rozhodnutí oblastního inspektorátu odvolání, o kterém rozhodla Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát (dále též „ústřední inspektorát“), žalobou napadeným rozhodnutím. Výrokem I. ústřední inspektorát podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, částečně zrušil napadené rozhodnutí oblastního

inspektorátu – konkrétně výrok I. bod. 1, přičemž v dané části řízení zastavil. Výrokem II. podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil napadené rozhodnutí oblastního inspektorátu tak, že v části II. výroku se slova: „úhrnná pokuta ve výši 1 250 000 Kč (slovy: jeden milion dvě stě padesát tisíc korun českých)“ se nahrazují slovy: „úhrnná pokuta ve výši 700 000 Kč (slovy: sedm set tisíc korun českých)“. Výrokem III. ústřední inspektorát ve zbytku napadené rozhodnutí oblastního inspektorátu potvrdil.

6. K označení žalovaného soud úvodem uvádí, že u zprostředkovatelů energií došlo k datu 1. 7. 2022 k přechodu příslušnosti ve vedení řízení o přestupcích na Energetický regulační úřad, a to zákonem č. 362/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., energetický zákon. Soud usnesením ze dne 13. 12. 2022, č. j. 55 A 21/2022-53 rozhodl tak, že v souladu s § 69 s. ř. s. bude na straně žalované dále pokračováno s Energetickým regulačním úřadem, neboť Česká obchodní inspekce si v případě žalobkyně ve smyslu čl. II bod 2. zákona č. 362/2021 Sb. nezachovává nad žalobkyní svou působnost.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

7. Žalobkyně ve včas podané žalobě uvedla, že se správní orgán ve vztahu k uvedení věcně nesprávné informace týkající se zákonného práva spotřebitele na odstoupení od smlouvy dopustil chybné kvalifikace. V žádném ustanovení smlouvy, ani v jiné související smluvní dokumentaci není uvedeno, že by spotřebitel mohl své zákonné právo realizovat pouze písemnou formou, nebo že elektronická forma není přípustná. Žalobkyně akceptuje odstoupení od smlouvy v jakékoliv zákonem povolené formě.
8. Dále ústřední inspektorát dostatečně nezdůvodnil naplnění podmínky, že nekalá obchodní praktika musí podstatně narušit nebo je způsobila podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele. Žalobkyně se domnívá, že i pokud by z její strany došlo k nesprávnému informování spotřebitele ohledně možnosti odstoupení od smlouvy, nelze dospět k závěru, že došlo či mohlo dojít k podstatnému ovlivnění ekonomického chování spotřebitele. Argumentaci České obchodní inspekce v daném směru považuje za zavádějící. Mimo to ústřední inspektorát prakticky pouze převzal závěr vyjádřený oblastním inspektorátem. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by spotřebitel v případě přání odstoupit od smlouvy zůstal z důvodu mylného přesvědčení nečinný a rozhodl by se svého zákonného práva na odstoupení nevyužít a v závazku setrvat. Domnívá se, že pokud by spotřebitel skutečně chtěl od smlouvy odstoupit, pokusil by se to učinit i ostatními prostředky, jako např. telefonátem se žalobkyní. Žalobkyně by takovému požadavku bez dalšího vyhověla, neboť nikdy neomezovala spotřebitele ve volbě způsobu jednání vedoucího k ukončení závazku.
9. Má za to, že pozorný spotřebitel má alespoň základní povědomí o relevantních institutech občanského zákoníku, resp. si má být vědom, že mu zákon přiznává určitou ochranu. Informace o právu na odstoupení od smlouvy v době prvních 14 dnů u smluv uzavřených distančním způsobem a smluv uzavřených mimo obchodní prostory plyne přímo ze zákona a nejedná se tak o informaci, o které by se spotřebitel mohl dozvědět pouze od žalobkyně. Není tedy možné, aby předmětná část smlouvy sama o sobě vedla spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Od daného je třeba odlišovat situaci, kdy podnikatel uvede nepravdivou informaci např. ohledně vlastností a charakteru zboží. To se však v daném případě nestalo.
10. Dále žalobkyně nesouhlasí se závěrem ohledně sankčního ujednání (viz bod 3 výroku I.). Z napadeného rozhodnutí není seznatelné, čím porušila požadavek odborné péče. Pokud

od spotřebitele lze očekávat určitou odpovídající míru znalostí a pozornosti, mělo by i na žalobkyni být nahlíženo stejným způsobem. Tedy že může používat pojmů méně konkrétních, pokud je spotřebitel v daném obchodním vztahu bdělejší. Žalobkyně jednala s dostatečnou úrovní zvláštních dovedností a péčí, kterou po ní lze ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat. Mimo to je smluvní pokuta ve spotřebitelských smlouvách relativně běžná věc a spotřebitel s ní byl předem prokazatelně výslovně seznámen a souhlasil s ní. Žalobkyně smluvní pokutu neskrývala, nezamlčovala a aplikovatelná byla pouze v případě porušení povinnosti spotřebitelem. Ústřední inspektorát chybně převzal argumentaci oblastního inspektorátu, podle něhož by si měla být žalobkyně vědoma spotřebitelových práv a neměla by ho předem odrazovat od jejich uplatnění. To však nekoresponduje se zněním předmětné části smlouvy ani s vnímáním dotčeného ustanovení ze strany průměrného spotřebitele.

11. Ve smlouvě není uveden výslovný zákaz dodavatelskou smlouvu vypovědět či od ní odstoupit, protože za využití těchto práv není spotřebitel nijak sankcionován. Demonstrativním výčtem dala žalobkyně najevo, na jaké situace sjednaná smluvní pokuta dopadá. Mařením správy je přitom myšleno porušování dodavatelské smlouvy ze strany spotřebitele (např. prodlení s úhradami plateb za dodávky energií). Po celou dobu své existence žalobkyně nikdy smluvní pokutu po svých klientech za odstoupení či vypovězení smlouvy neuplatňovala. Má za to, že požadavky odborné péče ve smyslu § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele nijak neporušila. Smluvní pokuta byla sjednána přiměřeně, a pokud její existence ovlivňovala chování druhé smluvní strany, dělo se tak v souladu se zákonem a judikaturou soudů, k čemuž odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu. Správou odběrných míst se žalobkyně primárně zavazuje bezplatně zajistit výhodnějšího dodavatele energií. Teprve za situace, kdy spotřebitel poruší své povinnosti, a tím zmaří realizaci smlouvy, může žalobkyně na takového klienta přenést náklady, které by jinak nesla (formou smluvní pokuty). Smluvní pokuta tak nemá za cíl sankcionovat využití práv spotřebitele, ale jedná se o oboustrannou dohodu žalobkyně a spotřebitele na tom, jaká paušalizovaná náhrada škody bude žalobkyni hrazena, pokud klient poruší Správu odběrných míst.
12. Žalobkyně se neztotožňuje se závěry správních orgánů, že by předmětné ujednání o smluvní pokutě narušilo nebo bylo způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele. Žalobkyně nepostihuje žádnou sankcí využívání práv spotřebitelů a předmětná smluvní úprava takové omezení neobsahuje. Závěry ústředního a oblastního inspektorátu nejsou řádně prokázány a jedná se pouze u subjektivní názor pracovníka České obchodní inspekce.
13. Konečně má též žalobkyně za to, že oblastní inspektorát nedodržel zákonné zásady pro ukládání trestu. V postupu správních orgánů spatřuje zásah do práva na spravedlivý proces. Zejména při ukládání trestu správní orgán nepřihlédl k povaze a závažnosti přestupku v kontextu § 38 písm. b), c), d) a f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Ani jeden z posuzovaných skutků nespočívá v tom, že by žalobkyně ve smluvní dokumentaci cokoliv úmyslně a účelově skrývala, zamlčovala nebo uváděla nepravdivé informace. Taktéž z provedeného šetření nevyplynulo žádné poškození třetích osob, ani z její strany po žádném spotřebiteli nebyla nárokována smluvní pokuta. Ve vztahu k následku přestupku považuje za bezpředmětné, že se jedná o přestupky ohrožovací. Následek je objektivní a zjiřitelný stav, tzn. buď následek nastal, nebo nenastal. Je nepřipustné, aby v rámci posuzování přitěžujících a polehčujících okolností byl zcela přehlížen aspekt následků. Správní orgány tak pochybily, pokud

následky u jimi zjištěných přestupků nezkoumaly a nepřihlédly k nim v rámci hodnocení polehčujících okolností.

14. Taktéž správní orgány nevzaly v úvahu ani způsob a okolnosti spáchání přestupku. Žalobkyně má za to, že úmysl či nedbalost spadá do okolností, které je třeba hodnotit z hlediska ukládání trestu. Z tohoto důvodu by tato okolnost měla být kvalifikována jako okolnost polehčující. Z rozhodnutí je zřejmé, že jako přitěžující okolnost byla brána skutečnost, že se jednání žalobkyně týkalo smluv uzavřených s 9 496 spotřebiteli. Uvedený počet však nelze za přitěžující okolnost vůbec považovat. Skutečnost, že smluvní pokuta dosahovala částky ve výši 5 000 Kč taktéž nelze bez konkrétnějšího vysvětlení považovat za přitěžující. Uloženou pokutu považuje žalobkyně za nepřiměřeně přísnou, přičemž vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány nepřihlédly k polehčujícím okolnostem, byl jejich postup nesprávný.
15. Na základě výše uvedeného proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, a v souvislosti s ním i rozhodnutí oblastního inspektorátu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V případě, že by dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro zrušení napadených rozhodnutí, navrhla, aby soud v mezích zákonem dovolených přistoupil ke snížení uložené pokuty či od uložení trestu upustil.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na rozhodnutí oblastního a ústředního inspektorátu. Neztotožnil se s žalobkyní, že by se správní orgány dopustily chybné kvalifikace ohledně formy výpovědi či odstoupení od smlouvy. Podřazení výpovědi a odstoupení od smlouvy pod „veškeré informace, dokumenty a komunikaci“ považuje za správné, mimo to se zcela jistě jedná o komunikaci mezi spotřebitelem a žalobkyní. K tomuto pochybení odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2022, č. j. 6 As 76/2021-50. V něm bylo uzavřeno, že odstoupit od smlouvy je možné v souladu s právními předpisy i jiným způsobem než pouze písemně, přičemž vyloučením jiných možností uplatnění práva na odstoupení se pachatel dopustil nekalé obchodní praktiky.
17. Pokud žalobkyně nevyloučila využití práv podle energetického zákona z uplatňování smluvní sankce, jednala v rozporu s požadavky odborné péče. Toho si žalobkyně měla být jako profesionál v oboru vědoma. Podle žalovaného mělo sankční ujednání potenciál podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, neboť jej mohlo nutit setrvat v následně uzavřeném smluvním vztahu. Pro spáchání přestupku přitom není nezbytné faktické požadování smluvní pokuty. Využití práv garantovaných energetickým zákonem není možné vyloučit žádným smluvním ujednáním. Uloženou pokutu žalovaný považuje za přiměřenou povaze spáchání přestupků.
18. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

19. Žaloba není důvodná.
20. Soud se níže věnoval uplatněným žalobním námitkám. Nejprve se vyjádřil k námitkám týkajícím se nesprávné informace ohledně způsobu uplatnění práva spotřebitele na odstoupení od smlouvy [bod IV. A. rozsudku], poté se věnoval námitkám ohledně ujednání

o smluvní pokutě [bod IV. B. rozsudku]. V závěru se zabýval uloženou pokutou [bod IV. C. rozsudku].

IV. A. Námitky směřující vůči uvedení nesprávné informace ohledně způsobu uplatnění práva spotřebitele na odstoupení od smlouvy

21. Z ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele vyplývá, že „výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.“
22. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele se „užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí zakazuje.“
23. Z ustanovení § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele plyne, že „obchodní praktika se považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“
24. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně ve smlouvách nazvaných jako „Správa odběrných míst“ v části Platnost správy uvedla: *Veškeré informace, dokumenty a komunikaci s výjimkou výpovědi a odstoupení od Správy mohou strany realizovat též elektronickou formou (zejména e-mail, klientský portál) a jsou považované za doručené jejich odesláním.*
25. Žalobkyně konkrétně byla shledána vinnou, že ve smlouvách uzavřených od 15. 6. 2018 do 20. 11. 2019 s celkem 9 496 spotřebiteli uvedla věcně nesprávnou informaci ohledně způsobu uplatnění práva spotřebitele na odstoupení od dané smlouvy. Žalobkyně namítá, že z formulace předmětného ujednání nevyplývá, že by odstoupení od smlouvy nemohl spotřebitel realizovat elektronickou formou. Výkladem tohoto ustanovení nelze dospět k jinému závěru, než že se týká pouze faktického jednání (tomu přitom není přisouzena schopnost upravovat vzájemné soukromoprávní vztahy) a nikoliv tedy výpovědi nebo odstoupení od smlouvy.
26. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2022, č. j. 6 As 76/2021-50, „nový občanský zákoník (zákon č. 89/2012 Sb.) vychází ze zásady neformálnosti právních jednání, která se uplatňuje i u právních jednání, kterými je měněn obsah práv a povinností založených formálním projevem vůle. Podle § 559 občanského zákoníku má každý právo zvolit si pro právní jednání libovolnou formu, není-li ve volbě formy omezen ujednáním nebo zákonem. Podle § 564 občanského zákoníku platí, že vyžaduje-li zákon pro právní jednání určitou formu, lze obsah právního jednání změnit projevem vůle v téže nebo přísnější formě; vyžaduje-li tuto formu jen ujednání stran, lze obsah právního jednání změnit i v jiné formě, pokud to ujednání stran nevyklučuje. Platná právní úprava tedy změnila dřívější pojetí starého občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb.), který v § 40 stanovil, že písemně uzavřená smlouva mohla být změněna nebo zrušena opět pouze písemnou formou. Z výše uvedeného je patrné, že v současné době platí, není-li pro uzavření smlouvy předepsána písemná forma zákonem, mohou strany změnit smlouvou založená práva a povinnosti následným právním jednáním v jakékoliv formě, neobsahuje-li původní smlouva tzv. doložku písemných změn (no oral modification clause).“ V daném případě přitom předmětné smlouvy žádnou doložku písemných změn neobsahovaly. Od smluv tak bylo možné odstoupit rovněž ústně (např. při osobním jednání či telefonicky) nebo případně elektronickou formou (např. e-mailem).
27. Soud tak nemá vzhledem k výše uvedenému pochyb, že žalobkyně ve vytýkaném ujednání uvedla nepravdivou informaci, která neodpovídá platní právní úpravě. Konkrétně se tak jedná o nesprávnou, resp. nepravdivou informaci ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně

spotřebitele. Spotřebitelé měli nepochybně možnost odstoupit od předmětných smluv i elektronickou formou, kterou však vytýkané ustanovení smluv zapovídalo. Tím tak ze strany žalobkyně došlo k omezení spotřebitelů ohledně volby způsobu komunikace v případě využití zákonného práva na odstoupení od dané smlouvy.

28. Soud se neztotožňuje s výkladem tohoto ujednání žalobkyní, podle níž spotřebitel není smlouvou ve formě komunikace týkající se výpovědi a odstoupení od smlouvy nijak omezen. Jak ostatně uvedl i ústřední inspektorát na str. 9 svého rozhodnutí, z výkladu vytýkaného smluvního ujednání nelze dospět k jinému závěru, než že elektronickou formou mohou strany realizovat veškeré informace, komunikaci a dokumenty mimo právě odstoupení a výpověď smlouvy. Pokud by žalobkyně nezamýšlela tento výklad předmětného ujednání, nedávalo by žádný smysl zakotvení části věty: *s výjimkou výpovědi a odstoupení od Smlouvy*. Soud dává ústřednímu inspektorátu za pravdu, že potom by bylo naprosto nadbytečné, aby předmětná část věty v ujednání byla zakotvena. Soud se neztotožnil ani s tím, že se předmětné ustanovení má týkat pouze faktických jednání, neboť k tomu nelze z celkového výkladu dospět. Slovo *výjimka* nelze vykládat jinak než, že představuje odchylku od pravidla, tvrzení či ustanovení. Pokud by žalobkyně zamýšlela, aby věta byla vykládána tak, že i odstoupení od smlouvy či výpověď je možné učinit prostřednictvím elektronické formy, musela by místo spojení „s výjimkou“ použít například slovo včetně.
29. Obdobným případem se přitom zabýval i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 11 A 189/2019-44, který dospěl k závěru o spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a), tím že pachatel vyloučil jiný než písemný způsob formy pro možnost uplatnění práva na odstoupení od smlouvy. Jak ostatně uvádí i Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU, *„výběr formy pro odstoupení od smlouvy záleží na spotřebiteli, který by si měl být vědom toho, že dle ustanovení č. 11 odst. 4 Směrnice důkazní břemeno ohledně uplatnění práva odstoupit od smlouvy nese právě spotřebitel.“* V nyní projednávané věci však text použitého smluvního ujednání nelze považovat za pouhé doporučení spotřebiteli, jak poněkud účelově argumentuje žalobkyně nepřipadným odkazem na citovanou směrnici.
30. Dále má žalobkyně za to, že podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá pouze pokud (mimo jiné) podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, což v daném případě nemohlo nastat. K tomu soud uvádí, že žalobkyně odkazuje na tzv. generální klauzuli nekalých obchodních praktik. K její aplikaci, a tedy zkoumání naplnění jejich znaků, však správní orgány mají přistoupit až v okamžiku, kdy příslušná vytýkaná nekalá obchodní praktika nenaplnňuje znaky některé z praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, nebo pokud se nejedná o zakázanou praktiku dle § 5 - § 5b zákona o ochraně spotřebitele. V daném případě však správní orgány dospěly k závěru, že předmětné vytýkané ujednání naplňuje znaky klamavé obchodní praktiky podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Z tohoto důvodu se tak zabývaly tím, zda vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil, a nikoliv znaky podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (jako tomu bylo v případě smluvní pokuty, viz bod IV. B. tohoto rozsudku).
31. Zda předmětná praktika vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil, hodnotil oblastní inspektorát na str. 6 svého rozhodnutí. Soud se s jeho hodnocením ztotožnil, neboť nepravdivá informace ohledně vyloučení určité formy odstoupení od smlouvy (v daném případě elektronické) mohla vést spotřebitele k tomu, že nevyužili svého zákonného práva odstoupit od smlouvy. Nepochybně tak spotřebitele předmětná nepravdivá informace mohla ovlivnit v jejich rozhodování od

smlouvy neodstoupit, které by však v případě uvedení pravdivých informací neučinili. Tento závěr také potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2022, č. j. 6 As 76/2021-50, ve věci kasační stížnosti proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (č. j. 11 A 189/2019-44). Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*nepravdivá informace o nemožnosti zaslání odstoupení od smlouvy elektronickou formou přitom nepochybně může spotřebitele ovlivnit v jeho rozhodování od smlouvy neodstoupit, které by jinak neučinil.*“ Soud tak o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku nemá pochyb. Nesouhlasí tak se žalobkyní, že by se jednalo o bagatelní pochybení ze strany žalobkyně. Na naplnění skutkové podstaty přestupku přitom nemá vliv, že v rámci řízení nebylo konkrétně prokázáno, že by vytýkaná nepravdivá informace měla vliv na konkrétního spotřebitele, respektive jeho rozhodnutí ohledně formy odstoupení od smlouvy. Ke spáchání předmětného přestupku postačí, že obchodní praktika *může* vést k rozhodnutí, které by jinak spotřebitel neučinil (blíže viz charakter ohrožovacího deliktu v bodě IV. B. tohoto rozsudku).

32. Konečně se žalobkyně domnívá, že pozorný spotřebitel má alespoň základní povědomí o relevantních institutech občanského zákoníku, a tedy si má být vědom, že mu určitou ochranu zákon přiznává. Ani s tím se soud nemůže ztotožnit. Otázka povědomí spotřebitele o jeho zákonných právech je pro naplnění skutkové podstaty přestupku irelevantní. Žalobkyně byla povinna vyhnout se při svém podnikání užití klamavé praktiky, přičemž tento zákonný zákaz porušila. Inspektořaty též poukázaly na informační povinnost žalobkyně u smluv uzavíraných distanční formou dle § 1820 odst. 1 písm. i) občanského zákoníku, o podmínkách, lhůtě a postupu pro uplatnění práva na odstoupení smlouvy. Pokud žalobkyně poskytla spotřebitelům poučení, které neodpovídá platné právní úpravě, jedná se o nesprávnou, resp. nepravdivou informaci ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

33. Námitky žalobkyně tak nejsou důvodné.

IV. B. Námitky týkající se ustanovení o smluvní pokutě

34. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je „*obchodní praktika nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.*“ Toto ustanovení představuje tzv. generální klauzuli nekalých obchodních praktik.
35. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele se „*užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.*“
36. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 7 As 110/2014-52, dospěl k závěru, že je nutno nejprve zkoumat, zda posuzovaná praktika naplňuje znaky některé z praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, nebo zda se jedná o zakázanou praktiku dle § 5a či § 5b zákona o ochraně spotřebitele. Teprve v případě, že praktika nespadá pod výše uvedené, dochází ke zkoumání naplnění znaků generální klauzule ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, mezi které *patří (i) rozpor s požadavky odborné péče, (ii) podstatné narušení nebo způsobilost takového jednání podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, a to tak, že spotřebitel - kdyby takových nekalých praktik nebylo - by takové rozhodnutí nikdy neučinil.*

37. V předmětném případě správní orgány neshledaly naplnění některé ze skutkových podstat obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele nebo v § 5 - § 5b zákona o ochraně spotřebitele. Z tohoto důvodu přistoupily k posuzování jednání žalobkyně v kontextu naplnění znaků generální klauzule dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž s daným postupem se soud ztotožňuje.
38. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v rámcové smlouvě o poskytování služeb, nazvané „Správa odběrných míst“, ve které se označuje za „Organizátora“ ze dne 27. 5. 2019 uzavřené se spotřebitelem J. C., v části Platnost správy uvedla: *„...Občan je povinen jednat tak, aby neztížil plnění Správy Organizátorovi (zejména neposkytnutím podstatných informací, nedodáním požadovaných podkladů) a/nebo aby nezmařil plnění Správy ze strany Organizátora. Poruší-li Občan jakoukoliv z povinností uvedených v tomto odstavci Správy, je povinen uhradit Organizátorovi smluvní pokutu ve výši 5 000 Kč, která je splatná do 14 dnů od doručení výzvy k úhradě.“*
39. Prvním znakem generální klauzule je rozpor s požadavky odborné péče. Odbornou péčí se přitom podle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele rozumí *„úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti.“* Žalobkyně přitom namítá, že požadavky odborné péče ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele neporušila a uvedený znak tak považuje za nenaplněný.
40. Oblastní inspektorát se naplněním tohoto znaku zabýval podrobně na str. 8 svého rozhodnutí. Soud přitom nesouhlasí se žalobkyní, že by z rozhodnutí správních orgánů nebylo seznatelné, v čem spatřují rozpor s požadavkem odborné péče. Porušení požadavku na odbornou péči bylo konkrétně shledáno ve skutečnosti, že předmětné sankční ujednání bylo možné vztáhnout na velmi širokou škálu úkonů včetně zákonem garantovaných práv na odstoupení od smlouvy nebo na výpověď smlouvy. Spotřebitelé přitom mají podle § 1829 odst. 1 občanského zákoníku ve spojení s § 11a odst. 2 energetického zákona, právo odstoupit od smlouvy a dále mají podle § 1829 odst. 1 občanského zákoníku ve spojení s § 11a odst. 3 energetického zákona právo vypovědět smlouvu bez sankcí. Podstatnou skutečností přitom v daném případě je, že se jedná o ustanovení, která jsou svojí povahou kogentní, přičemž k odchylujícím ujednáním se v takových případech nepřihlíží. Spotřebitel však byl pod hrozbou smluvní pokuty ve výši 5 000 Kč odrazován od uplatnění svých zákonných práv.
41. Včlenění tohoto ujednání mohlo spotřebitele nepřímou nutit k setrvání v závazkovém vztahu, a tím tak mohlo být omezeno jeho právo na odstoupení od smlouvy nebo na výpověď smlouvy. Není přitom relevantní, že sankční ujednání byla obsažena ve smlouvách – „Správa odběrných míst“, neboť jejich úzká provázanost na smlouvy o dodávkách energií (jež následně žalobkyně uzavírala s dodavateli jménem a na účet spotřebitele) je zde nepopiratelná. Za podstatné soud považuje, že žalobkyně měla mít jako osoba poskytující daný druh služeb vědomí o zákonných právech spotřebitelů, sloužících k jejich ochraně, která není možné nijak omezit. Nejde přitom o požadavek kladený na žalobkyni, který by převyšoval požadované zvláštní dovednosti a péči zakotvenou v § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele.
42. Soud sice dává pravdu žalobkyni, že ujednání o smluvní pokutě jako taková nejsou ve spotřebitelských smlouvách zakázána. Je-li však spotřebitel smluvní pokutou trestán za uplatnění práva odstoupit od smlouvy, které mu přiznává § 11a energetického zákona,

jedná se o nekalou obchodní praktiku naplňující znaky generální klauzule podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Sama skutečnost, že vytýkané sankční ujednání výslovně nestanovuje, že by se vztahovalo i na výpověď či odstoupení od smlouvy, na tom nemůže změnit ničeho. Po spotřebiteli nelze požadovat, aby si dovodil všechny potenciální situace, na které předmětné ustanovení o smluvní pokutě dopadá, a na které již nikoliv. Pokud tedy žalobkyně smluvní pokutu nezamýšlela vybírat i v situacích, kdy spotřebitel využije svého zákonného práva, nic jí nebránilo tento záměr srozumitelně ve smlouvě vyjádřit.

43. Druhý znak generální klauzule – způsobilost podstatného narušení ekonomického chování průměrného spotřebitele – je definován v § 2 odst. 1 písm. s) zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož se podstatným narušením ekonomického chování spotřebitele rozumí *„použití obchodní praktiky, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“*
44. Oblastní inspektorát se naplněním předmětného znaku zabýval na str. 9 svého rozhodnutí, přičemž ústřední inspektorát se s naplněním tohoto znaku ztotožnil, viz. str. 12-13 napadeného rozhodnutí. Soud má v daném případě za to, že vytýkané ujednání o smluvní pokutě je svým zněním způsobilé odradit spotřebitele od uplatňování jeho zákonných práv. Vzhledem k velmi obecné formulaci vytýkaného ustanovení se může průměrný spotřebitel domnívat, že mu za využití jeho zákonných práv hrozí finanční postih. Správními orgány provedený výklad soud nepovažuje za excesivní ani za subjektivním hodnocení pracovníka inspektorátu České obchodní inspekce. Oblastní inspektorát se vyzněním tohoto ustanovení v rámci smlouvy podrobně zabýval a své závěry logicky vysvětlil. Jelikož k naplnění předmětného znaku postačuje způsobilost jednání podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, není třeba prokazovat, že spotřebitel J. C. skutečně pod hrozbou sankce nepřistoupil k výpovědi nebo odstoupení od smlouvy. Skutečnost, že žalovaný přebíral závěry oblastního inspektorátu, ztotožnil se s nimi, ale nedoplnil je o vlastní úvahy, nemůže v daném případě způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť odvolací námitky žalobkyně byly v celkovém kontextu řádně a dostatečně odůvodněny.
45. Žalobkyně také namítá, že nikdy po dobu své existence smluvní pokutu za využití zákonných práv spotřebitelů neuplatňovala. To soud považuje z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) za bezpředmětné. V posuzované věci spočívá objektivní stránka přestupku v tom, že výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik [viz § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele]. Za nekalou obchodní praktiku přitom § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele považuje takovou praktiku, která podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele (za splnění podmínky, že je v rozporu s požadavky odborné péče). Ze zákonného znaku *„je způsobilá podstatně narušit“* plyne, že přestupek je spáchán (dokonán) již provedením zakázaného jednání, v tomto případě tedy začleněním vytknutých ustanovení do rámcových smluv uzavřených se spotřebiteli (nazvaných „Správa odběrných míst“).
46. Podstatou ohrožovacího přestupku je, že k jeho dokonání postačuje ohrožení chráněného zájmu. Pro účely trestního práva (k němuž lze v případě správního trestání přihlédnout) jsou ohrožovací delikty definovány tak, že *„k jejich dokonání postačuje pouhé ohrožení chráněného zájmu. Jejich následek spočívá ve vyvolání situace, při níž hrozí reálné nebezpečí, a chybí jen jeden nebo několik málo aktů k tomu, aby nastala porucha, k níž vyvolaný stav směřuje“* (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, Praha, 2012, str. 2768). Ohrožovací

následek znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy neboli stav nebezpečí. Poruchový následek pak znamená již přímý zásah objektu přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 8 As 50/2015-39). Pro projednávanou věc je přitom podstatné, že došlo k vyvolání situace, která byla spotřebitele schopna odradit od uplatnění jeho zákonného práva odstoupit od smlouvy nebo vypovědět smlouvu o dodávkách energií. Došlo tedy k ohrožení zájmu chráněného zákonem.

47. Námitky tak nejsou důvodné.

IV. C. Uložená pokuta

48. Soud při přezkumu zákonnosti uložené sankce vycházel z toho, že ukládání pokut se děje v rámci správního uvážení. Při přezkumu správního uvážení soudem lze hodnotit pouze to, zda úvaha správního orgánu nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 262/2014-26). Soud je oprávněn k žalobní námitce přezkoumat, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Je tedy nezbytné, aby se správní orgány zabývaly všemi zákonem stanovenými hledisky a v odůvodnění svého rozhodnutí vyložily, jak se konkrétní vytýkané pochybení projevuje ve výši uložené sankce.
49. Žalobkyni byla rozhodnutím oblastního inspektorátu uložena úhrnná pokuta ve výši 1 250 000 Kč, která byla následně rozhodnutím ústředního inspektorátu snížena na částku 700 000 Kč. Oblastní inspektorát se zákonným kritériím relevantním pro uložení pokuty zabýval na str. 14-16 svého rozhodnutí a ústřední inspektorát na str. 13-14 svého rozhodnutí. Zde přezkoumatelným způsobem odůvodnily způsob spáchání přestupků, jeho okolnosti i celkovou povahu a závažnost jednání. Soud tak nemá za to, že by se nevěnovaly všem stanoveným hlediskům, jak tvrdí žalobkyně. Ve prospěch žalobkyně bylo hodnoceno, že se jednalo o první porušení právních povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele, a že během kontroly řádně spolupracovala, čímž napomohla rychlému, efektivnímu a hospodárnému provedení kontroly.
50. V neprospěch žalobkyně bylo hodnoceno, že v případě přestupku pod bodem 2 výroku I. oblastního inspektorátu, se vytýkané jednání týkalo smluv uzavřených s 9 496 spotřebiteli. Soud se neztotožňuje s žalobkyní, že by tato skutečnost nemohla být hodnocena v neprospěch žalobkyně. Hodnotící kritéria jsou přestupkovým zákonem stanovena demonstrativním výčtem, tzn. je možné přihlédnout i k jiným skutečnostem, než zákon přímo zakotvuje. Mimo to z důvodové zprávy k přestupkovému zákonu vyplývá, že není ani nutné vždy přihlédnout k těm okolnostem, které zákon vyjmenovává, pokud v konkrétním případě nebudou pro posouzení společenské škodlivosti přestupku rozhodující. V daném případě má soud ve shodě se správními orgány za to, že vytýkané jednání se týkalo velkého množství uzavřených smluv, tedy i velkého množství spotřebitelů.
51. Pokud jde o následky ohrožovacího deliktu pod bodem 2 výroku I. oblastního inspektorátu, pak oblastní inspektorát je definoval jako omezení spotřebitele ve volbě způsobu komunikace v případě využití zákonného práva od smlouvy odstoupit. Použitím písemné formy odstoupení by pak spotřebiteli mohla vzniknout též majetková újma. Tyto následky

označil oblastní inspektorát za typické pro tento typ přestupku, a proto je nehodnotil ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobkyně. S tímto závěrem se přitom soud ztotožňuje. Tvrdí-li žalobkyně, že se oblastní inspektorát následky přestupku nezabýval, zjevně se mylí. Domnívá-li se žalobkyně, že následky přestupku měly být hodnoceny v její prospěch, pak pro tento postup soud neshledává důvodu. V řízení nevyšlo najevo nic, co by z uvedeného následku mělo činit polehčující okolnost. Dále byl oblastním inspektorátem k tíži žalobkyně hodnocen následek v případě přestupku uvedeného v bodě 3 výroku I. oblastního inspektorátu. Ústřední inspektorát se s hodnocením následku ztotožnil, avšak ve prospěch hodnotil, že vytýkané jednání bylo prokázáno pouze u jedné smlouvy.

52. Pokud jde formu zavinění, nemá soud za to, že by správní orgány musely vždy formu zavinění hodnotit ve prospěch nebo neprospěch žalobkyně. Odpovědnost žalobkyně za přestupek je objektivní, přičemž správní orgány neshledaly v daném případě okolnosti, které by vyvolávaly potřebu přihlédnout k formě zavinění. V daném případě správní orgány uzavřely, že nejsou žádné mimořádné skutečnosti (vztahu k formě zavinění) svědčící ve prospěch ani v neprospěch žalobkyně. Soud tak má za to, že v rozhodnutí je pokuta řádně odůvodněna a individualizována.
53. V odůvodnění rozhodnutí se oblastní inspektorát taktéž podrobně věnoval majetkovým poměrům žalobkyně (viz str. 17 rozhodnutí). Přitom dospěl k závěru, že pokuta v uložené výši není pro žalobkyni likvidační, přičemž při hodnocení vycházel z účetní závěrky za rok 2020 a zahajovací rozvahy k 1. 1. 2021. Ústřední inspektorát přitom následně přistoupil k výraznějšímu snížení uložené pokuty, a to jednak z důvodu částečného zrušení a zastavení řízení v případě přestupku uvedeného v bodě 1 výroku I. oblastního inspektorátu, a dále z důvodu, že v případě přestupku uvedeného v bodě 3 výroku I. oblastního inspektorátu hodnotil ve prospěch žalobkyně, že se vytýkaný nedostatek týkal prokazatelně pouze jedné smlouvy. Vyměřená pokuta uložená žalobkyni tak v konečné výši tvoří 14 % z její maximální výše a dle soudu v těchto intencích nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání. Lze tak uzavřít, že správní orgány se při úvaze o výši sankce pohybovaly v zákonem stanoveném rozmezí, meze správního uvážení nepřekročily, ani nebyloasaženo do práva žalobkyně na spravedlivý proces. Vzhledem ke skutečnosti, že soud neshledal uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou, nemohl přistoupit ani k její moderaci v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s.
54. Námitky žalobkyně tak nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

55. Správní orgány tak v předmětném případě dospěly ke správnému právnímu závěru, že se žalobkyně svým jednáním dopustila nekalé obchodní praktiky podle § 4 odst. 1 a 4 zákona o ochraně spotřebitele a klamavé obchodní praktiky podle § 4 odst. 4 v návaznosti na § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a naplnila tak znaky skutkové podstaty přestupků podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona.
56. Pro úplnost soud z úřední povinnosti uvádí, že v době od vydání napadeného rozhodnutí do rozhodování soudu nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobkyni příznivější (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS).

57. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. srpna 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu